

בשדה ספר

"הכמהים לאהבה"

בזרי אורל זכר

המחבר מכון פנסו כלפי הנידת ות ענוב בשולי הדרך. זה שאינו מעורר עניין ותגובה. בתיאוריו הבהירים וה קולעים הוא מנגיץ את הווסות. בעירנות רבה יציץ אל המתרחש. בסימטא אפי לה" ויתנה גורל דמות העובדת הסוצי אלית ב"שטח הגדול", המתגלמת כמ לאך גואל לעיני הוקן הנורע. כאן נפי גיש באחד "משיח" הפושט יד לפרוטות נדבה. ושם אנו מזדמנים למרוודור בית-חולים. הצער הוא מנת חלקו של האדם. מכאובי לידה ופטירה, עלבון ופיוס, ניגודי אוסי והיכוכים, קיפוח ואכזבה בין זוגות. אך לעומת זאת מצויה גם שותפות שונה ונאמנה בין הוא-והיא יום. "חלק כחלק" מאוחדים בדרכם האחת. "עולמות סגורים נפתחים למגעי-חיבה וקרעים מתאחים עם לר טוף יד-האזהבים. אכן מוזמנות לנו גם "שעות טובות המתעוטפות כיונים לבי נות ומשיקות בכנפיתן" בתוך הטרא- גיות האוספת אותנו עולנו ונישאת סימ פוגיה נשגבה מחדר הילדים. יש נשימה טהורה, תום ורוך אנושי. ב. אביבי מג לה בפרברי התולין את הכיסוף הניצחי ליופי החוגג. לב האדם נמשך בהליכה עיוורת ומסוחררת אחרי ריחות הלכ לוב המתפרץ. תור האביב המתחדש בתמודותיו מסעיר הושים ומבלבל דעתו של אנוש. כך היה וכך יהיה לעולמים. רשימותיו וסיפוריו של ברוך אביבי באים ללמדנו, כי על אף הנשירה ות כמישה, אין הפסקה בפריחת התולדה. אילן-החיים מתפרח תמיד ולא יוכלו לו טופות ורעמים. גלגל היקום נע וסר בב ככות הכמהים לאהבה.

הספר הפועם בניגויה לבבית מעוטת ציוריה הנאים של יואידה.

אברהם כרוידם

הספר החדש של ברוך אביבי (הוצאת "מסדה" תשט"ז) על מיכלול נושאים, הוא לעין טיסת-סיוור בנופנו הארצי. המחבר מהזק כנפיר-רוח, מגביה ומשי תפל לפי צורך הסתכלותו בחזיונות החווייה.

תגנה רכה שפוכה לאורך נתיבתו. אשר כה יעביר קהל טיפוסיו, ביניהם זקומים ועליונים המתעוררים לקדם התר לקוחת-פניי-שחר, וכאלה שהם כסופי גב ונלכטים בערוב יומם.

ב. אביבי תוסס ואוגר, "נמפי חיים" הציתוים בחלל הבריאה וכל נסף זעיר ובורד נקבע במטרתו התואמת ועשה בבחינת סמל בייחודו. אביבי יודע לק לוס ניגונם של הנספים העדינים, האוב- דים בהמולת עולמנו הגשמי והנוקשה. הוא מאוין לרעידת המיתרים הדקים הפוקעים בחבינוי לבב ורואה ברק הדמעה התנוקה. רשימותיו מגלות את לחשי האדם בתולשת בדידותו. בצי פיתו לכנף רחמים יחסד.

ב. אביבי מבקש להשוף את היסוד הנמפי המאיר מבעד לקליפת החומר האקטואלי. הכניו הרוטטים לקוחים מן הטמט והמציאות. הנה הנערים במ דים, החוזרים מתימרוניהם בגב ומ קבלים בבת-אחת ארשת מבוגרת. או הבחורים האלה, קטועי-הרגל וגדומי היד, פצועי מלחמת השחרור, שנצטיירו תוך כדי ניתוח פסיכולוגי דק — ואל העומדים במיבחן קוסמיותנו מצטרפות תמונות מתקופת השואה והחורבן בת פוצה ונשמעים הדים מהווי הניצולים, המבקשים תיקונם בחיים חדשים בארץ- ארמזו רק על דות המיזנונית בעלת מספר הקעקע ושמעון רזון והאשה, שבעלה הוסגר לבין גושי קרה והיא תר זה ושוטרת זכר דמותו הקפואה. נרגש הספר על הקריד הנאמן לחזון התנ"ך